

[Pia Gjellerup]

udtalelser nys har kunnet give anledning til, om, at forslaget tilsyneladende skulle være støttet af Socialdemokratiet, sige, at vi støtter det ændringsforslag, der er stillet, og dermed vil vi støtte forslaget som sådant, når dette ændringsforslag bliver vedtaget.

Derved mener vi, at vi har åbnet for en undersøgelse af den bedst mulige måde at få bedømt tredjeinstansbevillingerne på. Og det mener vi i Socialdemokratiet der kan være grund til, eftersom der har kunnet rejses tvivl om, om behandlingen af tredjeinstansbevillingerne har været fuldstændig upartisk. At der kan rejses tvivl om dette spørgsmål, er urimeligt, idet det er den sidste retsinstans' mulighed for at bedømme dansk ret og fastsætte gældende ret, der er tale om. Derfor vil vi gerne medvirke til, at denne tvivl kan bortvejres.

Fischer (KF):

Det spørgsmål, fru Pia Gjellerup ikke svarede på, er, hvorfor man skal lovgive, når der ikke findes et blot nogenlunde veldokumenteret behov, og når der er sandsynlighed for, at udfaldet af lovgivningen blot vil bidrage til at skabe forsinkelser og øgede udgifter i retssystemet.

Det er jo en kendsgerning, at den ordening, vi har i dag, hvor det er Justitsministeriet, der meddeler tredjeinstansbevillinger i straffesager, er velfungerende og præget af rimelighed i afgørelserne. Og det burde da være temmelig afgørende, at såvel Højesterets tidligere som nuværende medlemmer i enighed konstaterer, at den nuværende ordening fungerer tilfredsstillende. Og hvorfor ønskede Socialdemokratiet, da man havde regeringsmagten, ikke, at de tanker, der ligger i SF's forslag, blev gennemført?

Og så vil jeg sige til Fremskridtspartiet og til hr. Glistrup, der jo aldrig forsømmer nogen lejlighed til at tordne mod ansættelse af flere personer i det offentlige: Hvorfor går man nu ind for en ordening, der betyder ansættelse af flere dommere, jurister og administrative personer i retssystemet, og som sandsynligvis vil betyde en langsommeligere sagsbehandling?

Der er noget ulogisk i Fremskridtspartiets holdning – også på det her område. Sædvanligvis lytter man vel her i huset til sagkundskaben, når man lovgiver. Her kan vi konstatere, at et flertal vil overhøre Højesteret. Det er unægtelig overordentlig urimeligt.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Hr. Fischer spurgte, hvordan man kunne lade sig bevæge til at deltage i sådan et forslag som det, der er forelagt for Folketinget af SF, når man ikke har gjort det, mens Socialdemokratiet var i regeringsposition. Der er jo det enkle at sige til det, at forslaget ikke har foreligget på det tidspunkt, hvor Socialdemokratiet var i regeringsposition.

Derudover nævnte hr. Fischer, at der ikke som baggrund for forslaget var en blot nogenlunde dokumentation. Jamen dertil er jo det at sige, at den beskedne dokumentation, vi har, i hvert fald kunne pege i retning af, at det ville være rimeligt at undersøge, hvor man bedre kunne bedømme tredjeinstansbevillingerne end i Justitsministeriet.

Dokumentationen er desværre ikke særlig fyldestgørende, men det skyldes hverken forslagsstillerne eller de partier, der stemmer for forslaget; det er ikke nogen af deres skyld, at der ikke foreligger denne dokumentation, for det har vi om nogen været optaget af at få fremskaffet, men det har man ikke kunnet i Justitsministeriet.

Så peger hr. Fischer endelig på, at forslaget vil give anledning til store, øgede udgifter i retssystemet. Så må jeg da spørge hr. Fischer: Er det ikke sådan, at ansøgninger om tredjeinstansbevillinger under alle omstændigheder skal behandles, og at det under alle omstændigheder må kræve en omkostning, så spørgsmålet blot er, på hvilken konto denne omkostning skal afholdes? Skal det være en konto, der knytter sig særligt til Justitsministeriets administration, eller skal det være en konto, der knytter sig til retssystemet?

Leif Hermann (SF):

Jeg skal indledningsvis kommentere et par af justitsministerens bemærkninger og måske også lidt den ejendommeligt fornærmede tone, ministeren anlægger, fordi det flertal, som ministeren finder bag beslutningsforslaget, nu ser ud, som det gør.

Justitsministeren må vist lære at affinde sig med, at et flertal herinde i folketingssalen er et flertal, og så behøver justitsministeren såmænd ikke at interessere sig så forfærdelig meget for, hvordan dette flertal er sammensat.